

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: I. M.
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. března 2018, č. j. OAM-873/ZA-ZA11-ZA20-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu podanou žalobou. V první žalobní námitce vytkl žalovanému rozhodnutí, že je neurčité a v důsledku toho tedy i nezákonné.

Pokud totiž žalovaný v jeho výrokové části uvedl, že rozhodl podle „*zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů*“, učinil tak v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu. Z výrokové části tak tudíž nevyplývá, zda správní orgán rozhodoval podle zákona o azylu ve znění účinném v době vydání jeho rozhodnutí či jiném, tj. z jakého znění uvedeného právního předpisu při svém rozhodování vyšel.

3. Dále žalobce zdůraznil, že před odchodem z Ukrajiny žil ve městě Doněck, které je v současné době mimo kontrolu státních orgánů Ukrajiny. Tuto část Doněckého regionu okupuje Rusko a jím podporovaní teroristé. V průběhu této agrese již bylo zabito nejméně 10 000 lidí a více než 23 000 jich bylo zraněno. V souvislosti s tím žalobce citoval ze Zprávy rady pro lidská práva OSN, dle níž *„bezpečnostní situace v Donbasu a poblíž kontaktní linie zůstává výbušná. Průměří dohodnuté Minskými dohodami je neúčinné a nadále dochází k civilním obětem. Miny a nevybuchlá munice poblíž osídlených míst a hlavních cest nadále způsobují úmrtí a mrzačení civilistů Ozbrojené skupiny se v masivním měřítku a systematicky dopouštějí porušování mezinárodního humanitárního práva, více než 3 000 osob je zadržováno a vystaveno mučení a nelidskému zacházení.“*
4. Žalobce proto vyjádřil přesvědčení, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu, tedy z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního konfliktu. To platí tím spíše za situace, kdy žalobce byl kontaktován strukturami Ruskem podporované tzv. Doněcké lidové republiky s požadavkem na vstup do jejich ozbrojených složek.
5. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro jeho nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. K první žalobní námitce žalovaný uvedl, že ve výrokové části uvádí řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků dle § 27 odst. 1 správního řádu. Označení žalobce umožňuje jeho identifikaci. Ve výrokové části jsou uvedeny údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků. Žalovaný tak nesouhlasil s tvrzením, že porušil § 68 správního řádu a § 12-14b zákona o azylu.
7. Ohledně druhé žalobní námitky žalovaný nejprve zdůraznil, že je povinností žalobce uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je míněno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované tvrzení. V návaznosti na to, považoval námitku týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu za lichou, za námitku, která nemá oporu ve správním spise. Země původu žalobce je z pohledu standardů požadovaných v § 14a odst. 1 azylového zákona hodnocena jako země, kde existuje účinná ochrana před vážnou újmou ve smyslu čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice a žadatel k ní má přístup. To stejné platí i pro situaci a možnost, kdy lze vyhledat účinnou ochranu v jiné části země původu (tzv. „vnitřní ochrana“), pokud žalobce nevyužil této možnosti, nemohou být dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 14a odst. 1 azylového zákona. Podle zjištění učiněných žalovaným v průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu ve vztahu a v souvislosti s bezpečnostní situací na Ukrajině, žalovaný vyhodnotil učiněná zjištění

v průběhu řízení a neshledal rovněž, že by byly dány podmínky pro udělení mezinárodní ochrany žalobci dle § 12 písm. a) a § 12 písm. b) zákona o azylu.

8. K žalobní námitce žalujícího ve věci odmítání nástupu do ozbrojených složek Doněcké lidové republiky a plnění branné povinnosti v tzv. „Doněcké lidové republice (DNR)“, žalovaný přihlédl k tomu, že žalobce měl podle svého vyjádření obdržet pouze předvolání na vojenskou správu v DNR, nemá žádnou občanskou povinnost k účasti ve vojenských složkách DNR, je státním příslušníkem Ukrajiny a jeho občanskou povinností je účastnit se vojenské služby pouze ve své vlasti. Povolávací rozkaz do armády v době pobytu v zahraničí ani v místě svého předchozího trvalého pobytu v DNR žalobce nepřevzal a tedy neodmítl nástup do armády. Pokud jde o tvrzenou obavu žalobce z nasazení do bojů v Doněcké oblasti, žalovaný konstatoval, že od vypuknutí bojů nebyl žalobce nikdy povolán ze strany DNR do vojenské služby, a to ani v době nejvyšší intenzity bojů v roce 2014 a 2015. Podle svých slov obdržel předvolání na vojenskou správu DNR až koncem srpna 2017. Z vyjádření žalobce není pochyb o tom, že v průběhu vojenského konfliktu opakovaně opouštěl DNR a zase se tam vracel, aniž by měl nějaké obavy v souvislosti s možností povolání do bojů na straně DNR. Při svém posledním vycestování z DNR začátkem září 2017 neměl dotyčný žádné problémy ani s překročením kontaktní linie. Žalovaný tak shrnuje, že žalobce měl možnost v případě jeho obav z povolání do vojenské služby využít právní ochrany, kterou mu poskytuje vláda státu Ukrajina.
9. Z opatřených informací je žalovanému rovněž známo, že Ukrajina poskytuje pomoc vnitřně vysídleným osobám a tyto osoby mají možnost, za podmínek stanovených zákonem, plně této pomoci využít. Vzhledem k rozloze území Ukrajiny není objektivně vyloučen přesun z neklidných oblastí Ukrajiny na západ či do střední části Ukrajiny, které nejsou ozbrojenými střety vůbec zasaženy. Žalovaný se dle svého přesvědčení řádně a úplně zabýval hodnocením možnosti udělení doplňkové ochrany a závěry jím učiněné jsou zcela konformní se závazky plynoucími z mezinárodních smluv i s ustálenou judikaturní praxí. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem soudu výslovně souhlasil a žalobce na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.

V přezkumném řízení soud ověřil z obsahu správního spisu následující rozhodné skutečnosti.

11. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 22. 10. 2017. Prvotní údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany poskytl žalobce dne 25. 10. 2017. Uvedl, že nikdy nebyl členem politické strany ani jinak politicky aktivní. Je svobodný, bezdětný, je zdravý. Poslední jeho místo bydliště v zemi původu bylo v Doněcku. Jel autobusem z Doněcka do Kyjeva, odtud vlakem do Vynnicije a odtud autobusem do Prahy. Z Doněcka odjel na konci srpna 2017, do Polska přijel 5. 9. 2017 a do České republiky 6. 9. 2017. V České republice byl již před čtyřmi lety, v roce 2013

nebo 2014, má zde sestru. Před vydáním víza strpění odjel zpět na Ukrajinu, protože se tam objevil jeho ztracený otec. Za důvod své žádosti označil skutečnost, že v Doněcku je válka a jemu přišlo předvolání na vojenskou správu ze strany DNR, aby nastoupil základní vojenskou službu. To ale znamená se účastnit bojů.

12. Téhož dne s ním byl proveden pohovor za přítomnosti tlumočnicka do jazyka ruského. Obsah pohovoru je podrobně popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí, krajský soud na ně proto v podrobnostech odkazuje.
13. Žalobce v průběhu pohovoru uvedl, že povolávací rozkaz od DNR dostal tak, že k němu přišli 2 muži a předali mu předvolání, dle něhož se musel dostavit na vojenskou správu. Ti lidé se mu nepředstavili, uvedli, že uskutečňují nařízení vojenské správy a roznášejí předvolání. Měli uniformy a byli ozbrojeni samopaly. Vyslala je vojenská správa Doněcké lidové republiky. Proč přišli právě za ním, neví, v 16 letech se musel registrovat na vojenské správě v místě bydliště, byl uznán způsobilým vojenské služby a zanesen do seznamů. K uvedené události mělo dojít na konci srpna 2017. Muži mu řekli, že přišel čas, aby vrátil dluh své vlasti a nastoupil základní vojenskou službu. V předvolání stálo, aby se někdy v září 2017 dostavil na vojenskou správu a aby narukoval i se svými věcmi. Na základní vojenskou službu se nastupuje v osmnácti, že přišli až teď, přičítá nepořádku v zemi. Předvolání převzal, ale nemá jej k dispozici, v Doněcku nemá nikoho, kdo by mu je zaslal. Neměl možnost si je vzít s sebou, balil se narychlo. Navíc by bylo nebezpečné mít je u sebe, protože kdyby jej kontrolovali policisté, vypadalo by to, že patří k separatistům. V Doněcku má prý pouze otce, který se ale asi dva měsíce před doručením povolávacího rozkazu opakovaně ztratil. Žalobce dále vyjádřil domněnku, že pokud by na základní vojenskou službu nenastoupil, tak by jej asi odvedli. Zda by mohl být nějak potrestán, nevěděl. K situaci v Doněcku uvedl, že město je celé od roku 2013 pod správou DNR. Dá se tam žít, ale občas se město ostřeluje. Loni na jejich dvůr přiletěla střela, jednoho člověka zabila a jednoho zranila. Z Ukrajiny se rozhodl odjet do dvou dnů od převzetí předvolání. Promluvil se sestrou, která žije v České republice a pak odjel přímo sem. Dále popsal, jak se v roce 2016 s otcem pokusili přestěhovat do jiné části Ukrajiny, konkrétně do města Bachmut, které je pod kontrolou ukrajinské armády. Pobývali tam několik měsíců. Našli si dům k pronájmu ve vesnici pár kilometrů od uvedeného města. Žádný nájem platit nemuseli, majitelé je tam nechávali žít, chtěli jim pomoc, dokonce jim zdarma dávali potraviny. Po nějaké době je tam však majitelé domu už nechtěli, protože jsou z Doněcka. Navíc otec prý pil alkohol. Po dobu pobytu tam chodili s otcem po vesnici a různě místním vypomáhali. Za to dostávali peníze nebo potraviny. Po opuštění domu otec rozhodl, že žádné další bydlení tam shánět nebudou. Dle mínění žalobce, pokud by otec nepil alkohol a více se snažil zapojit do místního života, nejspíš by je tam bydlet nechali. Dle žalobce by se mohl legálně vyhnout nástupu na základní vojenskou službu tím, že by studoval denní studium, ale v tom případě by nemohl pracovat a vydělávat si. Nevěděl, zda pokud by studoval dálkově a současně pracoval, vyhnul by se základní vojenské službě také. Doklady za účelem výjezdu z Ukrajiny si opatřil ve městě Kramatorsk, které je pod kontrolou ukrajinské vlády. Na hranici obou území probíhají z jedné i druhé stany kontroly jako na běžných hranicích. A lidé se propouštějí na základě systému povolení, které žalobce měl. Toto povolení si vyřídil již v době, kdy s otcem cestovali do Bachmutu. Povolení platilo 6 měsíců, tedy ještě v době jeho cesty do Kramatorsku. Povolení se vydává přímo na kontrolním stanovišti a žadatel musí uvést důvod, proč území ovládané separatisty opouští. Tehdy s otcem uvedli, že se prostě chtějí přestěhovat z Doněcka na zbytek ukrajinského území.

Při cestě do České republiky opustil území DNR na základě toho samého povolení, které si prodloužil přes webovou stránku, taková možnost existuje. Při opouštění území DNR v srpnu 2017 žádné problémy neměl. Přičítal to tomu, že do nástupu na základní vojenskou službu zbýval ještě měsíc. K dotazu uvedl, že v životě na zbývajícím území Ukrajiny mu nic nebrání, ale nemá tam žádné příbuzné, zatímco v České republice má sestru. Od příjezdu do České republiky dne 6. 9. 2017 do podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 22. 10. 2017 odpočíval a váhal, zda se má vrátit na Ukrajinu. Ale na poslední chvíli mu sousedka po telefonu řekla, že znovu přišli vojáci a zajímali se, kde je. To bylo asi týden před podáním žádosti. Prý bušili na dveře, ona vyšla a oni se jí ptali, kde je. Řekla, že odcestoval, nic víc nevěděla. Komunikovali spolu přes SKYPE. Jiné problémy na území Ukrajiny neměl. Návratu do vlasti mu brání válka v Doněcku. Kromě sestry a dítěte jiné vazby v EU nemá.

14. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel zejména ze Zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 12. 12. 2017 za období od 16. 8. do 15. 11. 2017, z materiálu organizace Freedom House „Svoboda ve světě 2018 – Ukrajina“ z ledna 2018, z informace MZV ČR ze dne 3. 8. 2017, č. j. 107318/2017-LPTP (situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí), z Výroční zprávy Amnesty International 2017 ohledně Ukrajiny z 22. 2. 2017, z informace OAMP ze dne 10. 10. 2017 (vnitřně vysídlené osoby), z informace Ministerstva vnitra Velké Británie „Ukrajina: Krym, Doněck a Luhansk“ ze září 2017, ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 13. 6. 2017 za období od 16. 2. do 15. 5. 2017 a z informace OAMP o Ukrajině ze dne 22. 1. 2018 (politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby).
15. Po skončení pohovoru byla žalobci dána možnost dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Žalobce této možnosti využil, žádné doplnění podkladů či dokazování nežádal.
16. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
17. Předně nelze žalobci přisvědčit v tom, že napadené rozhodnutí je neurčité z toho důvodu, že žalovaný v jeho výrokové části uvedl, že rozhodl podle „*zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů*“. Taková citace právního předpisu je naprosto správná a standardně používaná. Vyjadřuje skutečnost, že rozhodující správní orgán vychází ze znění daného právního předpisu ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí. Tedy ve znění, které v sobě zahrnuje všechny do té doby účinné novely tohoto právního předpisu (což právě vyjadřuje slovní vyjádření „*ve znění pozdějších předpisů*“). Na základě takové citace právního předpisu tedy rozhodně nemůže vzniknout situace, kdy by nebylo jasné, z jakého znění toho kterého právního předpisu správní orgán při svém rozhodování vycházel, jak namítal žalobce. V tomto směru tedy nemá krajský soud žádné pochybnosti a výrok napadeného rozhodnutí považuje za zcela souladný s § 68 odst. 2 správního řádu.
18. Pokud jde o důvodnost dalších žalobních tvrzení, krajský soud předeseílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a

proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

19. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
20. Z obsahu žaloby je zcela zřejmé, že žalobce nebrojí proti závěrům žalovaného ohledně neudělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, ať už ve smyslu § 12, § 13 nebo § 14 zákona o azylu. Jak již krajský soud předeslal shora, soudní řízení ve věci žalob proti rozhodnutím správních orgánů je ovládáno dispoziční zásadou (viz § 75 odst. 2 s. ř. s.). Závěry žalovaného ohledně nemožnosti udělit žalobci mezinárodní ochranu ve formě azylu dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu tak krajský soud přezkoumávat nejenom nemusel, ale ani nemohl.
21. Krajský soud se tak zaměřil na přezkum postupu žalovaného správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Pouze a právě naplnění zákonných podmínek vymezených výlučně v těchto ustanoveních se žalobce dovolával.
22. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
23. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
24. S ohledem na shora vymezený předmět přezkumu krajský soud toliko ve stručnosti konstatuje, že žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť Ukrajina patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy.

25. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehlavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponižení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované potíže nelze subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Nadto, jak plyne z podkladů, které si žalovaný před svým rozhodnutím opatřil a které jsou založeny ve správním spise, situaci na Ukrajině nelze označit za případ, kdy by státní orgány nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům, jak naznačil žalobce ve své žalobě. Pouhá skutečnost, že tak žalobce neučinil, nemůže odůvodňovat závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, resp. že by byla poskytnuta neúčinně (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003).
26. V podrobnostech ohledně vypořádání se žalovaného s touto problematikou odkazuje krajský soud na předposlední odstavec na str. 8 napadeného rozhodnutí, přičemž se skutkovými i právními závěry žalovaného zde obsaženými se plně ztotožňuje.
27. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Zde odkázal na Informaci MZV ČR ze dne 3. 8. 2017, č. j. 107318/2017-LPTP, z níž vyplývá, že zastupitelskému úřadu ČR v Kyjevě není známo, že by neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu na Ukrajinu byli nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob, zvláště pokud se nejedná o navrátilčí se uprchlíky z Ruské federace. Situace po návratu do vlasti po dlouhém pobytu v zahraničí je velmi individuální, tito občané však většinou nečelí větším problémům, než ostatní občané Ukrajiny.
28. Krajský soud tak plně souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech, nehrozí.
29. Problematicke existence zákonných důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se žalovaný věnoval ve druhém odstavci na str. 9 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že z informačních zdrojů vyplývá, že se bezpečnostní situace na Ukrajině v roce 2015 relativně uklidnila a nadále zůstává klidná, ale že situace na východu Ukrajiny je stále napjatá. Od znatelného snížení síly bojů v říjnu 2015 dochází k častému lokálnímu propuknutí bojů na tzv. linii dotyku, ačkoliv v průběhu první poloviny roku 2017 platilo na linii dotyku několik příměrů. Krajský soud k tomu dodává, že uvedené hodnocení je plně aktuální i pro současnou situaci.
30. Pokud jde o bezpečnostní situaci na Ukrajině, pak Nejvyšší správní soud opakovaně připomíná, že na východní Ukrajině, tj. té části země, kde se vnitřní konflikt geograficky ustálil, jeho intenzita výrazně kolísá a nelze ho hodnotit jako tzv. totální konflikt vykazující vůči žadatelům o mezinárodní ochranu konkrétní individualizované nebezpečí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 155/2016 – 33, ze dne 25. 9. 2017, č. j. 5 Azs 134/2017 – 24, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 226/2017 – 31, nebo ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 Azs 112/2017 – 42, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 2 Azs

363/2017 – 35, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017 – 27 nebo ze dne 24. 9. 2018, č. j. 5 Azs 55/2017-27 atp.).

31. Jinak nelze hodnotit ani situaci žalobce. Zdůraznit je navíc nutno jeho možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny. V té není žalobce jakkoliv limitován, ani věkem, zdravotním stavem či osobními poměry. Jak vyplynulo z jeho vyjádření, této možnosti již v minulosti využil. Do Doněcka se pak musel vrátit zejména z důvodů chování jeho otce, který se v novém prostředí nepřizpůsobil. Možnost přesídlení do bezpečnější části Ukrajiny, kde by mu nehrozily jím popisované ataky ze strany vojenské správy DNR, nepochybně ani sám žalobce. Nepřišel s žádnými relevantními tvrzeními o existenci objektivních důvodů, které by mu v tom měly bránit. Jak vyplynulo z žalobcovy výpovědi, hranice mezi územím Ukrajiny a územím ovládaným separatisty překročil v minulosti bez problémů několikrát, jak za účelem vnitřního přesídlení do okolí měst Bachmut, tak za účelem obstarání dokladů ve městě Kramatorsk, tak konečně za účelem odjezdu do České republiky. Je zde tedy reálná, přiměřená, rozumná a smysluplná možnost vnitřního přesídlení, kterou stěžovatel nijak konkrétně nevyvrátil (k podmínkám aplikace možnosti vnitřního přesídlení srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 – 93, publ. pod č. 1551/2008 Sb. NSS, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74).
32. Krajský soud si je samozřejmě vědom složité bezpečnostní i ekonomické situace na východní Ukrajině, na kterou se stěžovatel z lidsky pochopitelných důvodů vrátit nechce. Nicméně, chce-li zůstat v České republice a pracovat zde z důvodu, že zde má trvalý pobyt jeho sestra a synovec, kteří jsou ukrajinskými státními příslušníky, jak uvedl při svém pohovoru s žalovaným, nelze to řešit skrze žádost o udělení mezinárodní ochrany. Je potřeba využít institutů jiných a podrobit se režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a to bez ohledu na složitost mechanismů, které tento předpis upravuje (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2017, č. j. 9 Azs 13/2017 – 32). Na tyto možnosti ostatně žalobce upozornil v napadeném rozhodnutí i žalovaný.
33. Krajský soud proto uzavírá, že neshledal důvodnou stěžejní žalobní námitku, v níž žalobce tvrdil existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany s výslovným odkazem na § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
34. Závěrem žalovaný zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Ani k těmto závěrům nemá krajský soud výhrad.
35. Má tak po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto opakuje, že se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně znovu v podrobnostech odkázat.
36. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.

37. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný přihlédl k okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), žalovaný přihlédl ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, zejména k informacím o zemi původu žalobce, a rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), neporušil tedy ani zásadu volného hodnocení důkazů.
38. Žalobou napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 1. listopadu 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: R. V.